

การจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังพูด ภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย

Narrative Genre-based Learning Management to Promote English Listening and Speaking Abilities and Self-confidence of Pre-school Children

กฤษดา โยธาราชกูร์

Kritsada Yotarath

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
Master of Education Program Curriculum and teaching disciplines, Chiang Mai Rajabhat University, Thailand
E-mail: Kengkitsadayotarad14@gmail.com

Received: 2022-05-13; Revised: 2022-06-28; Accepted: 2022-06-30

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยแบบอรรถฐานการเล่านิทาน 2) เปรียบเทียบความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานการเล่านิทานก่อนและหลังการทดลอง และ 3) เปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานการเล่านิทานก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือเด็กปฐมวัยที่กำลังเรียนอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนอนุบาลเชียงใหม่ 1 ห้องเรียน จำนวน 35 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ในการฟังพูดภาษาอังกฤษแบบอรรถฐานการเล่านิทานของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 2) แบบประเมินความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย และ 3) แบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า

1. การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยแบบอรรถฐานการเล่านิทาน มีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 75.50/75.14 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 ที่ตั้งไว้
2. ความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานการเล่านิทาน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานการเล่านิทานหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การสอนภาษาแบบอรรถฐานการเล่านิทาน, ความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษ, ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย

Abstract

This research aims to 1) study the efficiency of English listening-speaking abilities in Early Childhood using the Genre-Based Approach (Narrative Genre Features). 2) Compare pre-test and post-test English listening - speaking abilities in Early Childhood by using the Genre-based Approach (Narrative Genre Features). 3) Compare pre-test and post-test self-confidence of Early Childhood students using the Genre-based Approach (Narrative Genre Features). The sample used in this study was 35 students studying level 3 at Chaingmai Pre-school during the first semester of the 2021 academic year and using the cluster random sampling technique. The instruments used in this research were 1) lesson plans using the Genre-based teaching Approach (Narrative Genre Features) for early childhood; 2) the English listening- speaking abilities test; and 3) the self-confidence observation form for early childhood. The data statistically analyze means, standard deviation, and t-test for dependent samples. The results revealed as follows:

1. The efficiency of English listening-speaking abilities in early childhood using the Genre-based Approach (Narrative Genre Features) was 75.50/75.14 higher than the criteria set at 75/75.

2. The students' ability of level-3 pre-school students in English listening - speaking using the Genre-based Approach (Narrative Genre Features) after the experiment was significantly higher than before the investigation at the .01 level.

3. The students' self-confidence in English listening - speaking development using the Genre-based Approach (Narrative Genre Features) after the experiment was significantly higher than before the investigation at the .01 level.

Keywords: English Listening-Speaking Abilities, Self-Confidence among Early Childhood Students, The Genre-based Approach (Narrative Genre Features)

บทนำ

การจัดการศึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ ดังนั้นการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพให้แก่ปวงชนทุกคน จึงเป็นภารกิจหลักของรัฐบาลในทุกประเทศ สำหรับประเทศไทยนั้น ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้กำหนดให้การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคนในชาติให้เป็นบุคคลที่มีสิทธิเสมอกันในการได้รับการศึกษาโดยรัฐบาลจะต้องจัดให้กับประชาชนอย่างทั่วถึง และมีคุณภาพ และให้คำนึงถึงการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชนจัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาแห่งชาติมีการพัฒนา ปรับปรุงการจัดการศึกษาใหม่ ให้มีความสอดคล้องกับความ

เปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมใหม่การพัฒนาวิชาชีพและส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะและวัฒนธรรมของชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

การพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าขึ้นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดคือการพัฒนาคน และถือว่าคนเป็นทรัพยากรที่สำคัญยิ่ง เมื่อคนได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องเหมาะสมจะมีความรู้ความสามารถ เพื่อพัฒนาตนเองนำความรู้ไปประกอบอาชีพและพัฒนาสังคมต่อไป โลกกำลังก้าวสู่ยุคศตวรรษที่ 22 แต่กระแสการจัดการเรียนรู้เพื่อรองรับศตวรรษที่ 21 ยังมีความสำคัญอยู่ยุคศตวรรษที่ 21 ซึ่งทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม วิทยาศาสตร์และด้านเทคโนโลยี มีผลกระทบโดยตรงต่อคนไทย ในโลกที่กำลังเผชิญเข้าสู่ยุคข้อมูลข่าวสารศตวรรษที่ 21 การขับเคลื่อนสถานศึกษาเพื่อเตรียมผู้เรียนให้พร้อมมีความสำคัญอย่างมาก เนื่องจากสถานการณ์โลกมีความแตกต่างจากยุคที่ผ่านมาระบบการศึกษาต้องพัฒนาเพื่อให้สอดคล้องกับภาวะความเป็นไปในปัจจุบันที่ทุกคนต้องเรียนรู้ตั้งแต่ชั้นปฐมวัยจนถึงมหาวิทยาลัยและตลอดชีวิต (ทิพรัตน์ สิทธิวงศ์, 2561) ดังนั้น สิ่งจำเป็นที่เด็กและเยาวชนต้องเรียนรู้ คือ องค์ความรู้หลักที่มีความสำคัญในการจัดการเรียนรู้ยุคศตวรรษที่ 21 คือ ภาษาอังกฤษ ในฐานะเป็นภาษาที่สำคัญในการสื่อสาร เรียกได้ว่าเป็นเครื่องมือหลักในการสื่อสารก็ว่าได้ ความเจริญก้าวหน้าทางด้านต่าง ๆ ในยุคโลกาภิวัตน์ ทำให้เกิดการติดต่อสื่อสารที่ไร้พรมแดน สิ่งต่างๆ มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็วทำให้คนทั่วโลกสามารถติดต่อสื่อสารรับส่งข้อมูลข่าวสาร ตลอดจนความรู้ต่าง ๆ ได้อย่างแพร่หลาย ประเทศส่วนใหญ่ทั่วโลกมีภาษาเป็นของตัวเองซึ่งก็มีความแตกต่างกันไป ในบางประเทศจำเป็นต้องใช้ภาษาอื่นในการสื่อสาร ในการติดต่อสื่อสารกันทั่วโลกจึงจำเป็นต้องมีภาษากลางใช้ในการสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน นอกจากนี้ประเด็นสำคัญในยุคศตวรรษที่ 21 จำเป็นต้องบูรณาการในการจัดการเรียนรู้ไปพร้อมกับองค์ความรู้หลักที่เด็กและเยาวชน ควรมีทักษะความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษรวมถึงทักษะชีวิตและอาชีพ ทักษะด้านสารสนเทศ สื่อและเทคโนโลยี (วิจารณ์ พาณิช, 2555) ทักษะความสามารถทางภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสารไม่เพียงแต่การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลเท่านั้นยังรวมไปถึงการติดต่อสื่อสารในระดับองค์กร การสร้างความร่วมมือและการเจรจาต่อรอง การสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างชาติอีกทั้งยังก่อให้เกิดความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละเชื้อชาติ การจัดการศึกษาสำหรับเด็กในด้านภาษาอังกฤษ ให้สามารถพัฒนาได้เต็มตามศักยภาพ ทั้งนี้เนื่องจากโลกในปัจจุบันเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นยิ่งในสังคมของการเรียนรู้ ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร สืบค้นหาความรู้ จากแหล่งข้อมูลข่าวสารที่ทันสมัยการที่ผู้เรียนมีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดีนับว่าเป็นประโยชน์ต่อเรียนรู้เป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น การเตรียมความพร้อมให้เยาวชนไทยมีคุณภาพและศักยภาพทางด้านภาษาเพื่อโลกปัจจุบันและโลกอนาคตจึงเป็นภารกิจสำคัญที่ต้องเร่งดำเนินการเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษผู้เรียน (สมบัติคชสิทธิ์, 2561)

กระทรวงศึกษาธิการ เล็งเห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ของภาษาอังกฤษ จึงกำหนดให้มีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม โดยยึดแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถทางทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียน

เป็นศูนย์กลาง และเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุดตามสถานการณ์จริงให้สามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง ไม่เน้นไวยากรณ์ เน้นการสื่อความหมาย และใช้สื่อเอกสารจริงโดยให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นและครูผู้สอนดังที่ อรัญญา เกื้อนสุริยะ (2553) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในด้านทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ รวมทั้งการใช้ภาษาเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ การจัดการเรียนการสอนเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดและเพื่อให้คนไทยสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์และความเจริญก้าวหน้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความสำคัญของทักษะการฟังพูดกับเด็กปฐมวัย ทักษะการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะนี้ ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดสำหรับเด็กปฐมวัย เพราะเป็นทักษะพื้นฐานทางภาษาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสาร ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญในการสื่อความหมาย ความรู้สึก ซึ่งแสดงออกด้วยคำพูด ทักษะการฟังเป็นทักษะแรกของการสื่อสารที่ต้องพัฒนา ก่อนการพูดและการอ่านออกเสียงอย่างถูกต้องเพราะก่อนที่จะพูดภาษาใดได้ต้องฟังคำพูดในภาษานั้นให้เข้าใจ ก่อนจึงจะสามารถพูดได้ ขณะเดียวกันทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสารเช่นกัน เพราะการพูดเป็นทักษะที่ต้องอาศัยความรู้เกี่ยวกับเสียง คำศัพท์ โครงสร้างและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เป็นทักษะที่ต้องคำนึงถึงความคิดที่ต้องการแสดงออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจตลอดจนการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้อง ใช้เวลานานในการฝึก ต้องมีแรงจูงใจและความถนัดของผู้เรียนซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2554) ที่กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาอังกฤษควรเริ่มสอนทักษะการฟังก่อนทักษะอื่น ๆ โดยยึดหลักว่าคนเราต้องเข้าใจในสิ่งที่ฟังพูดก่อนที่จะอ่านและเขียน ทักษะการฟังเป็นทักษะที่มนุษย์ใช้มากที่สุด และเป็นทักษะแรก ที่มนุษย์ใช้ในการเรียนรู้ภาษาจนสามารถสื่อสารกับบุคคลอื่น ๆ ได้ การฟังที่ดีจะช่วยให้ผู้ฟังสามารถรวบรวมข้อเท็จจริงต่าง ๆ ซึ่งนำไปสู่การตัดสินใจที่ดีและถูกต้อง ช่วยให้ผู้ฟังได้รับประโยชน์จากผู้พูด เช่น ประสบการณ์ ความรู้ความคิดและความรู้สึกของผู้พูด และยังสอดคล้องกับแนวคิดของกุศยา แสงเดช (2554) ซึ่งกล่าวว่า ทักษะการฟังพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ทักษะการอ่าน และการเขียน

เด็กเป็นทรัพยากรที่สำคัญและมีคุณค่าในการพัฒนาประเทศ ซึ่งการพัฒนาในวัยเด็กจะเป็นพื้นฐานอันมั่นคงต่อไปในอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กปฐมวัยเป็นวัยเริ่มต้นของชีวิตและนับว่าเป็นช่วงที่สำคัญ เพราะพัฒนาการทุกด้านเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วต่อเนื่องกันและเป็นพื้นฐานในการวางรากฐานของการพัฒนาการทุกด้าน ซึ่งบลูม (Bloom, 1964 อ้างถึงใน วีรัตน์ สานุมิตร, 2556) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 8 ปี เป็นวัยแห่งพลังการเจริญเติบโตองงามสำหรับชีวิตและเป็นวัยที่สำคัญต่อการพัฒนาการทุกด้าน และสามารถพัฒนาได้อย่างเต็มที่ หากได้รับการส่งเสริมอย่างถูกต้องประสบการณ์ที่เด็กได้รับจะเป็นพื้นฐานของการพัฒนาการทุกด้านต่อเนื่องไปจนกระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่ การวางรากฐานที่ดีให้กับเด็กปฐมวัยจึงเท่ากับการสร้างพลเมืองที่ดีมีคุณภาพให้กับประเทศชาติตนเอง การจัดกิจกรรมควรคำนึงถึงธรรมชาติของเด็กในด้านพัฒนาการเรียนรู้ และความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2552) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับปฐมวัย ควรเน้นทักษะการฟังพูด เพราะเป็นการฝึกให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงได้เรียนรู้ฝึกฝนทบทวนประโยชน์ง่าย ๆ สั้น ๆ ไม่เน้นการท่องจำ

ตั้งแนวคิดของฟินอคเชียโรและไมเคิล (Finocchiaro & Micheal, 1973 อ้างถึงในอรัญญา เกื้อนสุริยะ, 2553) ที่ได้ให้ความเห็นว่าหากครูยังสอนแบบเก่าที่เน้นให้ผู้เรียนท่องจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ก็จะเป็นผลให้ประสิทธิภาพในการเรียนรู้ผู้เรียนไม่ดี สอดคล้องกับแนวคิดของ ลิเติลวูด (Littlewood, 1981) ที่กล่าวว่าการเรียนการสอนตลอดจนการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ครูจะต้องคำนึงถึงผู้เรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญคือต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและเลือกกระบวนการสอนให้เหมาะสมกับวัยระดับความสามารถและความต้องการของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและความจำเป็นในการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารกับบุคคลอื่นได้ และกิจกรรมเพื่อการสื่อสารช่วยให้การเรียนภาษาเป็นไปอย่างธรรมชาติ ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ เบิร์น (Byrne, 1979 อ้างถึงใน ทิตติยา อินกล่อม, 2559) ที่ว่าทักษะฟังพูดมีบทบาทสำคัญในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะการฝึกความเข้าใจในการฟังจะมีความสำคัญเท่ากับการฝึกความสามารถในการพูด ดังนั้นเพื่อให้เด็กปฐมวัย สามารถสื่อสารได้ ครูควรสอนทักษะฟังก่อนแล้วจึงสอนทักษะพูด ซึ่งเป็นไปตามหลักธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา เพราะการฟังจะมีความสัมพันธ์กับการพูด

ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นพื้นฐานในการช่วยให้เด็กกล้าคิดกล้ากระทำสิ่งต่าง ๆ และมีความคิดสร้างสรรค์ด้วยความมั่นใจ และเป็นพื้นฐานสำคัญส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข จึงเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งที่จำเป็นต้องได้รับการปลูกฝังให้เกิดขึ้นตั้งแต่ในวัยเด็ก เพื่อจะได้เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพในสังคมต่อไป การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กเกิดจากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมที่เด็กได้รับกล่าวคือ ถ้าประสบการณ์ทั้งหมดที่เด็กได้รับนั้นส่งเสริมให้เด็กมีความนึกคิดที่ดีเกี่ยวกับตนเองจนเห็นว่าตนเป็นคนมีคุณค่าเป็นที่ยอมรับของคนอื่น สอดคล้องกับแนวคิดของ มอร์โร (Morrow, 1983) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศที่ผ่อนคลายและให้อิสระแก่ผู้เรียน ผู้สอนไม่ควรเคร่งครัดต่อข้อผิดพลาดเล็กน้อยที่เกิดขึ้นเพราะจะทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจและไม่กล้าแสดงออกในการใช้ภาษา

การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการฟัง การพูด และความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยนั้นมีหลายวิธีและการเล่านิทาน เป็นเทคนิคหนึ่งที่นิยมนำมาใช้กับเด็กปฐมวัยเพราะนิทานเป็นสื่อสร้างการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเหมาะกับเด็กปฐมวัย ไม่มีเด็กคนใดไม่ชอบนิทาน นิทานสามารถสร้างจินตนาการความฝัน ความคิด ความเข้าใจ และการรับรู้ให้กับเด็ก (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2557) การเล่านิทานเป็นการสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็กถ้าเด็กได้ฟังบ่อย ๆ ยังเป็นการปลูกฝังนิสัยรักการเรียนรู้ของเด็กเกิดพลังแห่งจินตนาการและสร้างสรรค์ส่งเสริมการแสดงออกซึ่งนำไปสู่การพัฒนาบุคลิกภาพในการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก ซึ่งการฟังนิทานภาษาอังกฤษ เด็กอาจฟังไม่ค่อยเข้าใจนักเพราะเพิ่งเริ่มเรียนภาษา แต่สิ่งที่จะช่วยให้เข้าใจการฟังได้ดีก็คือภาพประกอบ โดยเด็กในวัยเริ่มเรียนจะเรียนรู้อ่านหนังสือจากภาพซึ่งเป็นสัญลักษณ์มากกว่าตัวหนังสือดังที่ อานันต์ เณรฐานันท์ (2561) ที่ได้เสนอแนวคิดไว้ว่า การเล่าเรื่องเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็ก เพราะทำให้ทราบถึงอารมณ์ และความรู้สึกของเด็ก เช่น ความอยากได้ออยากเป็นเจ้าของ การกล้าแสดงออก การแข่งขัน รวมถึงการแสดงการต่อต้าน ดังนั้นเรื่องและนิทานถือเป็นสื่อที่เด็กให้ความสนใจตามธรรมชาติ

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการฟังการพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยพบว่า วิธีสอนภาษาตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre - Based Approach) เป็นวิธีการสอนฟังพูดอีกวิธีหนึ่ง ที่ทำให้ความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นของผู้เรียนสูงขึ้นได้อีกวิธีหนึ่ง ที่เน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อเนื้อหาความจากบริบทภาษาในกาลเทศะต่าง ๆ ลักษณะของบริบทภาษามีบทบาทในการทำให้เนื้อหาความมีความสำคัญและได้ความหมายที่ชัดเจน อรรถลักษณะของภาษามีเป้าหมายหรือจุดมุ่งหมายในตัวเองที่ชัดเจน สื่อความให้ผู้ฟังเข้าใจเนื้อหาความที่ได้ฟังชัดเจนแน่นอน ว่าผู้พูดมีเจตนาอย่างไรในการสื่อสาร นอกจากนี้ การลำดับความคิดตามเนื้อหาความจะเป็นไปได้ง่ายขึ้น หากผู้ฟังเข้าใจอรรถลักษณะต่าง ๆ ของเนื้อหาความในแต่ละอรรถลักษณะจะมีลำดับของการดำเนินเนื้อหาความที่แน่นอน เป็นขั้นตอนตั้งแต่เริ่มเนื้อหาความในบริบทจนกระทั่งจบ อรรถลักษณะของภาษาแบ่งเป็น 8 ประเภท ได้แก่ เรื่องเล่าจากประสบการณ์การรายงาน การอธิบาย การแสดงความคิดเห็น วิธีการ เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการการอธิบาย และการสังเกต การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้ อรรถลักษณะเรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ เนื้อหาของนิทานปรับมาจากนิทานอีสป ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาวิธีนี้ได้ครอบคลุมรูปแบบภาษาทั้งหมด เช่น เสียง คำศัพท์ และความหมายซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้รับรู้เรื่องราวได้อย่างชัดเจน ผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์สนุกสนาน จากกิจกรรมการเรียนการสอนทุกขั้นตอน และมีโอกาสทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้ฝึกการทำงานแบบประชาธิปไตย การยอมรับฟังความคิดเห็น และการฝึกความรับผิดชอบต่อการทำงาน ได้มีโอกาสแสดงความสามารถ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นอกจากนี้ อรัญญา เกื่อนสุริยะ (2553) ได้ศึกษาวิจัยพบว่า การเล่านิทานสามารถพัฒนาทักษะการฟัง การพูด และความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยได้

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานการเล่านิทานมาทำการทดลองวิจัยให้กับเด็กปฐมวัยเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย แบบอรรถฐานการเล่านิทาน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานการเล่านิทานก่อนและหลังการทดลอง
3. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานการเล่านิทาน ก่อนและหลังการทดลองเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมมติฐานการวิจัย

การจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานการเล่านิทานเด็กปฐมวัยเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าก่อนการทดลอง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษาประเมินผลการเรียนรู้โดยใช้การวิจัยเชิงปริมาณโดยการทดลอง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนอนุบาลเชียงใหม่ 8 ห้องเรียน จำนวน 283 คน

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนอนุบาลเชียงใหม่ 1 ห้องเรียน จำนวน 35 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ในการฟังพูดภาษาอังกฤษด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานการเล่านิทานของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3
2. แบบประเมินความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย
3. แบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ในการฟังพูดภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานการเล่านิทานของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โดยการหาค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียน (E1) กับร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบหลังเรียน (E2) จากสูตร $E1/E2$ มีประสิทธิภาพสูงกว่าหรือเท่ากับเกณฑ์ที่กำหนด 75/75

2. ศึกษาความเชื่อมั่นในการในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยของตนเอง จากการได้รับการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ในการฟังพูดภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานการเล่านิทานของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โดยการหาค่าเฉลี่ย (mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ความเชื่อมั่นตนเองในการฟังพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองการใช้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ในการฟังพูดภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานการเล่านิทานของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 โดยการทดสอบค่าที (t-test)

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติพื้นฐาน ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 โดยใช้สูตร $E1/E2$ (เผชญิ กิจระการ, 2551)

สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. หาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตรดัชนีค่าความสอดคล้อง IOC (สมนึก ภัททิยธนี, 2553)
2. การหาค่าความยาก (Level of Difficulty: P) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ประภาพรรณ เสี่ยงวงศ์, 2550, น. 70)
3. การหาค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ประภาพรรณ เสี่ยงวงศ์, 2550, น. 72)
4. ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยวิธีของ Kuder-Richardson (สมนึก ภัททิยธนี, 2553)

สถิติทดสอบสมมติฐาน

วิเคราะห์ผลการทดลอง เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนระหว่างก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) แบบ dependent (พรรณี ลีกิจวัฒนะ, 2553)

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยแบบอรรถฐานเล่านิทาน

ตารางที่ 1 ผลการหาประสิทธิภาพกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย แบบอรรถฐานเล่านิทาน (E_1)

นิทานเรื่องที่	จำนวน นักเรียน	คะแนน	คะแนนรวม ระหว่างเรียน	คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่า ประสิทธิภาพ
1	35	10	264	7.54	75.43
2	35	10	226	7.53	75.33
3	35	10	265	7.57	75.71
4	35	10	264	7.51	75.14
รวม	35	40	1058	30.20	75.50

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย แบบอรรถฐานเล่านิทานระหว่างเรียน หรือประสิทธิภาพกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 75.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพมาตรฐานที่กำหนดไว้

ตารางที่ 2 ผลการหาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย แบบอรรถฐานเล่านิทาน (E_1/E_2)

คะแนนความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษ	จำนวนนักเรียน	คะแนน	คะแนนรวมระหว่างเรียน	คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่าประสิทธิภาพ
คะแนนระหว่างเรียน	35	40	1058	30.20	$E_1 = 75.50$
คะแนนหลังเรียน	35	20	526	15.03	$E_2 = 75.14$

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย แบบอรรถฐานเล่านิทาน หรือประสิทธิภาพกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 75.50 และคะแนนความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย แบบอรรถฐานเล่านิทานหรือประสิทธิภาพผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 75.14 ดังนั้นประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 75.50/75.14 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพมาตรฐานที่กำหนด 75/75 ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย แบบอรรถฐานเล่านิทาน สามารถพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานการเล่านิทานก่อนและหลังการทดลอง

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษ	N	$\bar{x}$	S	t	Sig. (one-tailed)
ก่อนการทดลอง	35	9.83	1.32	20.31**	.01
หลังการทดลอง	35	15.03	2.00		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 3 พบว่า ความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานเล่านิทาน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

**ผลการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ
การเล่านิทาน ก่อนและหลังการทดลอง**

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ
เล่านิทานก่อนและหลังการทดลอง

ความเชื่อมั่นในตนเอง ของเด็กปฐมวัย	N	$\bar{X}$	S	t	Sig. (one-tailed)
ก่อนการทดลอง	35	15.83	2.05	16.91**	.01
หลังการทดลอง	35	24.37	2.30		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4 พบว่า ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเล่านิทานหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยแบบบูรณาการเล่านิทาน มีประสิทธิภาพ 75.50/75.14 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพมาตรฐานที่กำหนด 75/75 สามารถสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย แบบบูรณาการเล่านิทาน สามารถพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานและผลที่คาดว่าจะได้รับข้อที่ 1 เนื่องจากผู้วิจัยได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ในการฟังพูดภาษาอังกฤษด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเล่านิทานของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 อย่างเป็นระบบมีขั้นตอน ได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎี และหลักการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้การเรียน และผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิ ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน อันได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้นิทานเรื่อง “The Lion and The Mouse” จำนวน 4 ชั่วโมง นิทานเรื่อง “The Dog and The Shadow” จำนวน 4 ชั่วโมง นิทานเรื่อง “The Mice and The Cat” จำนวน 4 ชั่วโมง นิทานเรื่อง “The Farmer and the Snake” จำนวน 4 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง และผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ในการฟังพูดภาษาอังกฤษด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเล่านิทานของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3 จากผู้เชี่ยวชาญอยู่ในระดับดีมาก มีความเหมาะสม ความสอดคล้องทั้งในเรื่องจุดประสงค์ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนรู้ และการวัดประเมินผล จึงทำให้แผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดทำขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของศิริณห์ ชันนาค (2559) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้หนังสือนิทานอิเล็กทรอนิกส์ พบว่า หนังสือนิทาน

อิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ประกอบการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.20/85.40 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด

2. การศึกษาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานเล่านิทานก่อนและหลังการทดลอง พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานเล่านิทาน มีความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานและผลที่คาดว่าจะได้รับข้อที่ 2 ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานเล่านิทาน ที่เป็นการสอนเพื่อการสื่อสารและมีการจัดกิจกรรมอย่างมีระบบเป็นแนวการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของเนื้อความซึ่งผู้สอนต้องการสื่อสารได้อย่างถูกต้องชัดเจน เนื่องจากการสอนนี้เน้นรูปแบบของเนื้อความหรือที่เรียกว่า “อรรถลักษณะ” ของภาษาซึ่งอรรถลักษณะของเนื้อความในแต่ละประเภทมีขั้นตอนในการดำเนินเรื่องแตกต่างกัน หากผู้ฟังเข้าใจอรรถลักษณะของเนื้อความนั้น ๆ ก็จะทำให้ทราบว่าผู้พูดต้องการ อะไรในการสื่อความโดยผู้เรียนมีโอกาสใช้ความสามารถในด้านการฟังพูดภาษาอังกฤษได้อย่างเต็มที่ ผู้เรียนสามารถสื่อเรื่องราวให้ผู้ฟังเข้าใจได้ง่าย เนื่องจากอรรถลักษณะโดยใช้อรรถลักษณะของการเล่านิทานที่ผู้เรียนใช้ มีขั้นตอนในการเสนอเรื่องราวแตกต่างกันจึงทำให้ผู้พูดและผู้ฟังเข้าใจเรื่องราวได้ง่ายขึ้น ผู้เรียนมีโอกาสได้ทำงานอย่างอิสระ และใช้ความคิดอย่างสร้างสรรค์ ทั้งงานกลุ่มและงานที่ทำโดยลำพังด้วยตนเอง จึงทำให้เกิดสัมพันธ์อันดีต่อกันในกลุ่ม เนื่องจากในกระบวนการเรียนการสอนฟังพูดตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน เน้นการปฏิสัมพันธ์ในการสอนภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังที่ได้เห็นตั้งแต่ขั้นแจ้งจุดประสงค์และให้รูปแบบ ผู้สอนต้องแจ้งจุดประสงค์ให้ผู้เรียนเข้าใจว่าการเล่านิทานนี้เป็นการนำเสนอเรื่องเล่าในอดีตและให้คุณธรรมสอนใจและผู้สอนอธิบายถึงรูปแบบพร้อมให้ผู้เรียนดูแผนภูมิอรรถลักษณะของการเล่านิทานเชิงจินตนาการให้ผู้เรียนดูว่ามี 4 องค์ประกอบพร้อมกับชี้ให้ผู้เรียนดูทีละองค์ประกอบ คือ 1) ชื่อเรื่อง 2) ฉาก/ตัวประกอบและสถานที่ 3) ลำดับเหตุการณ์ปัญหาและการแก้ปัญหา 4) คุณธรรมสอนใจ เมื่อผู้เรียนเข้าใจรูปแบบของอรรถลักษณะตรงกันแล้ว ขั้นที่ 2 ผู้สอนจะเริ่มนำเสนอคำศัพท์ในเนื้อเรื่องพร้อมให้ความหมาย ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการฟัง จากบัตรภาพ บัตรคำที่เห็น และปฏิบัติตาม การได้ฟังได้เห็นและได้ปฏิบัติบ่อย ๆ ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและอยากเรียน มีความสนุกสนานกับการเรียน และเมื่อมีความพร้อมในการพูดจะสามารถพูดได้อย่างถูกต้องด้วยความเข้าใจ เนื่องจากการเรียนรู้ที่เกิดจากการซ้ำย้ำทวนตลอดเวลา เมื่อผู้เรียนเกิดความมั่นใจจะค่อย ๆ สื่อออกมาเป็นคำศัพท์ คำพูดสั้น ๆ หรือเป็นวลี แล้วขยายเป็นประโยคสั้น ๆ ง่าย ๆ และสามารถตอบคำถามของผู้สอนได้อย่างถูกต้อง เมื่อถึงขั้นที่ 3 ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนและผู้เรียนด้วยกันโดยการร่วมกันแสดงบทบาทสมมติ แสดงท่าทางเพื่อสื่อความหมายของตัวละครและคำศัพท์ในเรื่องผู้เรียนช่วยกันเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ พร้อมทั้งช่วยกันบอกคุณธรรมสอนใจของนิทานเรื่องที่ฟังได้ หลังจากนั้นในขั้นที่ 4 ผู้สอนแบ่งกลุ่มให้ผู้เรียนได้ร่วมกันทำกิจกรรมกลุ่ม และผู้สอนทบทวนคำศัพท์โดยการชูบัตรภาพให้ผู้เรียนช่วยกันออกเสียงคำศัพท์ตามบัตรภาพพร้อมกันทั้งชั้น หลังจากนั้นให้ผู้เรียนในแต่ละกลุ่มช่วยกันนำบัตรภาพที่ได้มาเรียงลำดับตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามเนื้อเรื่องที่ฟัง ผู้เรียนร่วมกันทำกิจกรรมอย่างสนุกสนาน และในขั้นที่ 5 ผู้สอนให้ผู้เรียนทำกิจกรรมรายบุคคลโดยให้

ผู้เรียนวาดภาพระบายสีสิ่งที่ประทับใจ และเล่าเรื่องจากภาพจากจินตนาการเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่น

อีกทั้งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานเล่านิทานในแต่ละขั้นตอนผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและผู้เรียนด้วยกันทุกชั้น และได้ลงมือปฏิบัติจริงในการฟังพูดภาษาอังกฤษ ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาอย่างสนุกสนานในการพูดคุย ตลอดจนการตั้งคำถามและตอบคำถาม บรรยากาศในห้องเรียนไม่เงียบเหงาหรือน่าเบื่อหน่าย เพราะผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาและมีส่วนร่วมในชั้นเรียนและเนื้อหาที่เรียนเป็นอรรถลักษณะของการเล่านิทาน ซึ่งมีวิธีการเดินเรื่องที่ชัดเจนทำให้ผู้เรียนสามารถลำดับเนื้อเรื่องได้อย่างถูกต้องอย่างเป็นขั้นตอนตั้งแต่ต้นจนจบซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ฌ็องส์กุล บุญยสิริ (2560) ได้กล่าวไว้ว่า การพัฒนาทักษะการฟังพูด ใช้หลักการแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกปฏิบัติทางภาษาให้มากที่สุดเริ่มจากการฝึกฟังประโยคคำสั่ง แล้วตอบสนองด้วยภาษากายหรือการตอบโต้ทางสรีระ เมื่อผู้เรียนมีความพร้อมที่จะพูดเขาจะสามารถพูดเองได้และการพัฒนาทักษะการฟังพูด ควรพัฒนาไปพร้อม ๆ กัน และหลังจัดการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของนิทาน (Narrative Genre Features) ประกอบหุ่นมือ เด็กก่อนวัยเรียนมีความสามารถในการฟังการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง

3. ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานเล่านิทาน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานและผลที่คาดว่าจะได้รับข้อที่ 3 โดยคะแนนเฉลี่ยของความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานเล่านิทาน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานเล่านิทาน เป็นการเรียนการสอนด้วยการฟังและพูดแบบค่อยเป็นค่อยไป ทำให้ผู้เรียนรู้สึกมั่นใจ ปลอดภัย และมีความรู้สึกภาคภูมิใจ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ อัชเชอร์ (Asher, 1979) กล่าวว่า การเรียนรู้โดยผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะการฟังก่อนทักษะการพูด โดยให้โต้ตอบสิ่งที่ได้ยินด้วยการปฏิบัติแบบค่อยเป็นค่อยไป จะทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์แรกเริ่มในการเรียนภาษาที่ดี สามารถตอบโต้ได้อย่างถูกต้องและมีความเชื่อมั่น ในการเรียนรู้ภาษา และบรรยากาศในการเรียนมีลักษณะเป็นกันเองระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ทำให้ผู้เรียนไม่เคร่งเครียดและวิตกกังวลค่อย ๆ สะสมประสบการณ์ในการฟัง จากการที่ได้แสดงออกเพื่อตอบสนองการฟัง ทำให้มีข้อมูลในการตัดสินใจด้วยตนเองประกอบกับการได้รับแรงเสริมอย่างต่อเนื่องประสบความสำเร็จในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นทีละน้อยจนเชื่อว่าสามารถพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองได้ จนกลายเป็นความเชื่อมั่นในตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งต้องมีความกระตือรือร้นที่จะพูด กล่าวพูดและกล้าตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษอย่างฉะฉาน สอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยของ อรัญญา เกื้อนสุริยะ (2553) ที่ศึกษาพบว่า ความเชื่อมั่นในตนเองในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน โดยใช้อรรถลักษณะของการเล่านิทานหลังการทดลองสูงกว่า ก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการศึกษา การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ควรนำผลงานที่เกิดจากการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้กับเด็กปฐมวัยที่ไม่ใช่กลุ่มทดลอง ในโรงเรียนเดียวกันและเผยแพร่ไปยังโรงเรียนอื่น เพื่อให้การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยมีประสิทธิภาพซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาการของเด็กปฐมวัยสูงขึ้น

1.2 ผู้สอนควรสร้างความคุ้นเคยและทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเล่านิทานนั้น นักเรียนต้องเข้าใจรูปแบบบอรรถลักษณะของการเล่านิทานว่ามี 4 องค์ประกอบ คือ 1. ชื่อเรื่อง (title) 2. ฉาก/ตัวประกอบและสถานที่ (orientation) 3. ลำดับเหตุการณ์ปมปัญหาและการแก้ปัญหา (events, complication and resolution) 4. คติสอนใจ (moral) ซึ่งมีลำดับขั้นตอนในการสอน 5 ขั้น ซึ่งผู้สอนควรจัดทำแผนภูมิเสนอเป็นตอน ๆ ให้ชัดเจน เพื่อให้การเรียนรู้การสื่อนั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.3 ผู้สอนต้องเตรียมสื่ออุปกรณ์ในการเรียนการสอนให้พร้อมเช่น บัตรภาพ บัตรคำและการแสดงท่าทาง เนื่องจากจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายได้ง่ายขึ้น

1.4 ในการส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยผู้สอนต้องจัดการเรียนการสอนแบบค่อยเป็นค่อยไป และมีการฝึกการฟังพูดด้วยการซ้ำย้ำทวนเพื่อให้เกิดความมั่นใจ

1.5 ครูต้องสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การกล้าแสดงออก การปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมและความภาคภูมิใจในตนเอง ด้วยการประเมินจากแบบสังเกตความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาความสามารถในทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเล่านิทานในระดับชั้นอื่น ๆ

2.2 ควรมีการศึกษาความสามารถในทักษะทั้ง 4 คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการโดยใช้บอรรถลักษณะชนิดอื่น ๆ เช่น การเล่าเรื่องจากประสบการณ์ การอธิบาย การสังเกต เป็นต้น

2.3 ควรมีการศึกษาวิจัยพฤติกรรมด้านความมีระเบียบวินัย ความสนใจ ความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเล่านิทาน เพื่อฝึกให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับความมีระเบียบวินัยจากนิทาน และมีความสนใจในการเรียนรู้ภาษามากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2548). *การวัดและประเมินผลอิงมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2557). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: เอดิสัน เพรสโปรดักส์.
- กุลยา แสงเดช. (2554). *บทเรียนสำเร็จรูปคู่มือการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ฟิสิกส์เซ็นเตอร์.
- จิรณัท ชันนาค. (2559). *การพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้หนังสือนิทานอิเล็กทรอนิกส์ (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- ณัฐสกุล บุญยศิริ. (2560). *การศึกษาความสามารถในการฟังการพูดภาษาอังกฤษของเด็กก่อนวัยเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลบัวงาม โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานด้วยอรรถลักษณะของนิทานประกอบหุ่นมือ (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- ทิตติยา อินกล่อม. (2559). *การศึกษาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษและความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนวัดบ้านเก่า โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยกิจกรรมเพลง (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- วิจารณ์ พาณิช. (2555). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรีสฤษดิ์วงศ์.
- สมบัติ คชสิทธิ์. (2560). *การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนยุค THAILAND 4.0 (การศึกษาค้นคว้าอิสระครุศาสตรบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2561). *สื่อสำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2552). *คู่มือการจัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2554). *วิธีการสอนภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 41. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรัญญา เกื้อนสุริยะ. (2553). *การศึกษาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองในการฟังพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานโดยการใช้อรรถลักษณะของการเล่นิทาน (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- อานันต์ เณรฐานันท์. (2561). *การศึกษาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 2 ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียนชุมชนบ้านมั่นคงสวนพลู กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของนิทาน (Narrative Genre Features)*. ราชบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.

- Asher, S. R., Singleton, L. C., Tinsley, B. R., & Hymel, S. (1979). A reliable sociometric measure for preschool children. *Developmental Psychology*, 15(4), 443–444.
- Byrne, D. (1979). *Teaching writing skills*. Singapore: Four Strong.
- Finocchiaro, M. & Brumfit, C.J. (1983). *The functional- national approach: From theory to practice*. New York: Oxford University Press.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative language teaching*. Cambridge: Cambridge University.
- Morrow, K. (1984). Principles of communicative methodology. In *communication in the classroom: Applications and methods for communicative approach*. London: Longman.